

## **Gothic bitch op moordpad**

*9 augustus 2005 –Recensie*

**Hoewel het aan kwaliteit niet ontbreekt op de 15e editie van de Parade, staat er meer 'om te lachen' dan serieus toneel. Begin tweede week doet Daphne de Bruin van Growing up in Public een geslaagde poging daar verandering in te brengen. Met haar moderne monoloog op muziek, naar Shakespeare's MacBeth, boeit ze bovendien een stuk langer dan het geijkte halfuurtje.**

De Bruin speelt in The Bitch niet alleen een in hoofdzaak sterke vrouw, dat is ze ook. En dat is meteen haar zwakke kant in dit stuk: op de momenten dat haar karakter een flemende, wannabe PC Hooft-bezoekster wordt, overtuigt ze minder. Voor het overige: alle lof voor deze eigenzinnige, goedgespeelde voorstelling. Op het podium een tafel met twee flessen drank, twee op tronen gelijkende stoelen, een in zwart kant, fluweel en bont geklede dame en een bezonnebrilde gitarist in een lange, zwarte jas (Andreas Suntrop). Mevrouw vertelt een verhaal over zwaailichten, politie, een arrestatie – en hoe het allemaal kwam.

Ze was altijd al voorbestemd om rijk en beroemd te worden. "Ik ga een heel grote worden; van mij gaan jullie nog heel veel horen." In haar zucht naar macht, geld en roem heeft ze een vent uitgezocht van wie ze vast verwachtte dat ie top of the bill zou worden, maar dat blijkt uit zichzelf niet gaat redden. Dus zet ze haar Mac, die ze quasi trots beschrijft als een talentvol man, aan om zijn baas om te leggen als hij komt dineren en logeren. Deze King heeft immers een gigantisch imperium, waar haar man net zoveel recht op heeft omdat die het vuile werk doet terwijl de directeur – zogenaamd een linkse idealist – de 'royalty's' opstrijkt.

Even dreigt hij niet door te zetten, maar zij haalt hem toch over – "wij als goden op de top van de Olympus" – en uiteindelijk moet ze de klus zelf afmaken omdat ze niet helemaal zeker weet of The King dood is of niet. "Jij, jij, jij bent weg. Ik ik ik ben rijk. Ik ben een celebrity, hoor bij de happy few." Een sterke passage in het stuk, passend ondersteund door de op het tentzeil neerkletterende regen.

In een rode jurk, verworden tot een dure dame, geeft ze een interview en praat over schoenen van 1200 euro – "jouw maandsalaris". Ze klopt zichzelf op het hoofd, rept over chaos: rondom het huis is het één grote chaos, het terrein is afgezet met rood-witte slingers. "Net New York Police Department, en ik in de hoofdrol, nou ja, een heel belangrijke bijrol." Vervolgend: "We weten van niets, hebben niets gezien. Excuseer mij, er is een fotoshoot van de moordlocatie en ik moet kijken of alles op z'n plaats staat – zo is je logeersuite ineens in de openbaarheid."

Na de begrafenis van The Boss krijgt de vrouwelijke helft van het zelfbenoemde droompaar waanbeelden over rood, roder, roodst – in de kleedkamer van een chique winkel. Aanzwellende roddels, minder uitnodigingen voor societyfeestjes; hun ster daalt razendsnel, als die al hoog was. "Is het soms mijn schuld?" Tot het nulpunt wordt bereikt met hun arrestatie. "Nu zitten Mac en ik samen in een cel. Hij huilt, ik niet. Zijn gezicht, zo vertrouwd, zegt me niks. Hoe heb ik ooit kunnen denken dat hij een koning kon zijn, deze muis met zijn bange snoetje", concludeert zij, voor hun veroordeling door het volkstribunaal tot een roemloze executiedood.

Gezien:

*The Bitch; in bed with MacBeth door Growing up in public*

*7 augustus, Parade Amsterdam*

*Parade De Parade*